

dringen, in tegenstelling met de Prohibition Party die haar heil verwachtte van een landelijk verbod. Ook de ASL recruteerde vooral de protestantse kerkganger, die niet bereid was geweest om de loyaliteit jegens de grote partijen op te geven voor steun aan de Prohibition Party. Deze omvangrijke groep met een achterban van naar schatting anderhalf miljoen mannen, vond de programma's van zowel de PP als de WCTU te radicaal en was ervan overtuigd geraakt dat de drankhandel allerlei ongewenste ontwikkelingen had veroorzaakt, zoals verhoging van belastingen om politie en justitie te bekostigen en de corruptie van politieke partijorganisaties. Zo werd een grote groep gemobiliseerd die sympathiek tegenover de drankbestrijding stond, maar afkerig was van de andere agendapunten.⁸

Drooglegging

De werkwijze van de ASL, die als de politieke arm van de kerken kon worden beschouwd, was om doelgericht in de volksvertegenwoordigingen van de deelstaten te lobbyen voor de wettige mogelijkheid om een district droog te leggen. Door een professionele organisatie met betaalde medewerkers, een vaste giftenstroom en een imago van onvermijdelijk succes op te bouwen wist de ASL een politieke factor van formaat te worden. Rond 1912 was er een evenwicht ontstaan tussen natte en droge staten. De ASL slaagde erin om een federaal verbod te krijgen op het vervoer van alcohol van een natte naar een droge staat. Dit succes leidde de laatste fase in: een nationaal verbod door middel van een amendement op de grondwet. Dankzij de indeling van kiesdistricten die het platteland bevoordeelde (waar de meeste sympathisanten woonden), de snelle opeenvolging van referenda die staten drooglegden en oorlogsmaatregelen die om graanbesparingen vroeg, werd Amerika drooggelegd op 16 januari 1920.

Aanvankelijk was er groot enthousiasme over de drooglegging en trokken de opmerkelijke be-

richten over afnemende criminaliteit en toenemende welvaart een stroom van Europese bezoekers aan, die het Amerikaanse geheim wilden ontdekken om dat in Europa toe te passen. De alcoholconsumptie in de eerste jaren van de drooglegging daalde met bijna 70 procent. Maar al gauw bleek dat er geen methode bestond die naleving van de wet af kon dwingen. De politiemacht die de controle op de drooglegging moest uitvoeren was te klein en bij voorbaat kansloos. Weinig staten wilden geld vrijmaken voor de handhaving van de wet. Clandestiene destilleerderijen beleefden gouden tijden en de smokkelaars die drank uit Canada importeerden verdienden geld als water. Zelfs schoolkinderen werden ingezet bij het rondbrengen van drank. Deze ontwikkelingen bezorgden de drooglegging een slechte reputatie. Overtreding van de drankwet werd in de hand gewerkt omdat publieke steun verdween en naleving van de wet onmogelijk bleek.

Onder aanvoering van enkele welgestelde ondernemers werd een tegencampagne gestart om het Achttiende Amendement af te schaffen. Zij voelden het drankverbod vooral in de portemonnee omdat ze een forse inkomensbelasting moesten opbrengen ter compensatie van derving aan inkomsten voor de schatkist en omdat ze bovendien de ruime dividend van de drankindustrie misliepen. De rollen werden omgedraaid: de drankbestrijders raakten in de verdediging en konden het niet eens worden over een gezamenlijke aanpak. De drankhandel had veel geld en beloofde werkgelegenheid en hogere belastingopbrengsten, wat tijdens de depressie onweerstaanbaar aantrekkelijk klonk. De drogen verslapten omdat velen dachten dat de strijd gewonnen was en toegaven aan de oprukkende consumptientaliteit van de jaren 1920. De natten slaagden erin om de drogen af te schilderen als saaie extremistische puriteinen. Ze associeerden de drank met positieve dingen (mode, ontspanning) en de drooglegging met aantasting